

Sygn. akt *XVII AmE 125/21*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 sierpnia 2022 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	Sędzia SO Małgorzata Perdion-Kalicka
Protokolant –	st. sekr. sądowy Jadwiga Skrzyńska

po rozpoznaniu 30 sierpnia 2022 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania (...) *sp. z o.o. w W.*

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 3 marca 2021 r.

Nr (...)

1. oddala odwołanie;
2. zasądza od (...) *sp. z o.o. w W.* na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Małgorzata Perdion-Kalicka

Sygn. akt *XVII AmE 125/21*

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z 3 marca 2021 r., Nr (...), w oparciu o art. 56 ust. 1 pkt 1a (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2016 r.), art. 56 ust. 2 pkt 1 (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2016 r.), art. 56 ust. 2a pkt 3 (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2016 r.) w związku z art. 9a ust. 8 (w brzmieniu obowiązującym do dnia 3 kwietnia 2015 r.) i art. 9a ust. 1a pkt 2 (w brzmieniu obowiązującym do dnia 3 kwietnia 2015 r.) oraz art. 56 ust. 3 i ust. 6 oraz art. 30 ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne (Dz. U. 2020 r. poz. 833, ze zm.), a także w związku z art. 186 ust. 2 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (Dz. U. z 2020 r. poz. 261, ze zm.) oraz w związku z art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256, ze zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej przedsiębiorcy: (...) *Sp. z o.o.* z siedzibą w W., posiadającemu numer identyfikacji podatkowej (NIP): (...), orzekł, że:

1. przedsiębiorca: (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., nie wywiązał się za okres od dnia 1 stycznia 2015 r. do dnia 3 kwietnia 2015 r., z określonego w art. 9a ust. 8 ustawy - Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym do dnia 3 kwietnia 2015 r.), obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki świadectwa pochodzenia z kogeneracji, o którym mowa w art. 9l ust. 1, wydanego dla energii elektrycznej wytworzonej w jednostkach kogeneracji znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub uiszczenia opłaty zastępczej, w terminie określonym w ust. 5, obliczonej w sposób określony w ust. 8a,

2. za zachowanie opisane w punkcie pierwszym wymierzył przedsiębiorcy: (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., karę pieniężną w kwocie 9.121,68 zł .

Powód zaskarżył ww. decyzję w całości. Zaskarżonej decyzji zarzucił:

I. naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy i skutkować powinno nieważnością postępowania administracyjnego przed Prezesem URE, a mianowicie:

1. art. 156 § 1 pkt 3 kpa poprzez wydanie zaskarżonej decyzji orzekającej karę pieniężną w sytuacji gdy Pozwany decyzją z dnia 12 lipca 2016 r. znak: (...) orzekł już karę pieniężną wobec powoda za nieprzestrzeganie obowiązków wynikających z art. 47 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. prawo energetyczne za okres od dnia 3 grudnia 2014 r. tj. wydanie decyzji dotyczącej sprawy już częściowo rozstrzygniętej inną decyzją ostateczną,

II. naruszenie prawa materialnego, a mianowicie:

1. art. 105 § 1 kpa w związku z art. 7a kpa poprzez jego niezastosowanie i niewydanie decyzji o umorzeniu postępowania w sytuacji gdy w sprawie zachodzą wątpliwości interpretacyjne,

2. art. 56 ust. 1 pkt 1a (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2016 r.) w zw. z art. 9a ust. 8 ustawy prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym do dnia 3 kwietnia 2015 r.) poprzez jego błędną wykładnię i przyznanie, iż na powodzie spoczywał obowiązek uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa pochodzenia z kogeneracji o którym mowa w art. 9l ust. 1 lub uiszczenia opłaty zastępczej w sytuacji gdy obowiązek ten został już zrealizowany przez podmiot refakturowujący energię.

Wobec powyższego, Powód wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i zasądzenie od Prezesa URE na rzecz Powoda kosztów postępowania odwoławczego.

Pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie od Powoda na rzecz Pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Przedsiębiorca (...) sp. z o.o. w W. jest spółką prawa handlowego wpisaną do rejestru przedsiębiorców KRS prowadzonego przez Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie pod nr (...).

Dowód: odpis aktualny z KRS, k 20 akt sąd.

Decyzjami z dnia 3 grudnia 2014r Prezes URE udzielił przedsiębiorcy koncesji na obrót energią elektryczną oraz na dystrybucję energii elektrycznej, na okres od dnia 3 grudnia 2014r do 3 grudnia 2024rr.(okoliczność bezsporna).

W ramach prowadzonej działalności gospodarczej w zakresie obrotu energią elektryczną (...) sp. z o.o. w W., w okresie od 1 stycznia do 3 kwietnia 2015 r. dokonał sprzedaży energii elektrycznej na rzecz odbiorców końcowych w ilości 683,402 MWh.

Energię powód nabywał od (...) w likwidacji (który nabywał ją z kolei od (...) SA), a sprzedawał odbiorcom przyłączonych do eksploatowanej przez powoda sieci będącej własnością (...) (okoliczność bezsporna).

Największymi odbiorcami energii sprzedawanej przez Przedsiębiorcę byli: (...) S.C., Z. R. i Spółka Przedsiębiorstwa Usług (...) sp. z o.o. oraz (...) sp. z o.o. (kserokopia faktur - k. 91-154 akt adm.)

Sprzedaż energii elektrycznej odbywała się na mocy umów cywilnoprawnych. Poza opłatami za energię elektryczną, powód pobierał także opłaty za obsługę techniczną, w tym dwie opłaty zmienne (zależne od ilości zużytej przez odbiorcę energii elektrycznej) tj. opłatę za obsługę techniczną sieci w wysokości 0,347 zł/kWh oraz opłatę za obsługę techniczną sieci – koszt dzierżawy w wysokości 0,138 zł/kWh oraz opłatę stałą (zależną od mocy umownej) za obsługę techniczną sieci w wysokości 8,1 zł/kWh. (Umowa nr (...) sprzedaży energii elektrycznej z 1 października 2014 r. - k. 71 akt adm., Tabela opłat za sprzedaż [załącznik nr 2 do umowy] - k. 77 akt adm., Aneks nr (...) z 2 października 2014 r. - k. 78 akt adm., Aneks nr (...) z 2 października 2014 r. - k. 79 akt adm., Aneks nr (...) z 15 kwietnia 2016 r. - k. 80 akt adm., Umowa nr (...) z 1 października 2014 r. - k. 81, Tabela opłat - k. 84 akt adm., Aneks nr (...) z 8 grudnia 2014 r. - k. 85 akt adm., Umowa nr (...) obsługi sieci i dostawy mediów z 29 stycznia 2015 r. - k. 87 akt adm.)

Powód nie przedstawił do umorzenia Prezesowi URE świadectw pochodzenia energii z kogeneracji oraz nie uiszczył na rachunek (...) opłaty zastępczej w wysokości wymaganej przepisami prawa, tj. opłaty zastępczej w wysokości 6.378 zł. (okoliczność bezsporna).

W dniu 28 października 2020 r. Prezes URE wszczął z urzędu postępowanie administracyjne w sprawie wymierzenia Przedsiębiorcy kary pieniężnej w związku z ujawnieniem możliwości nieprzestrzegania w okresie od 1 stycznia 2015 r. do 3 kwietnia 2015 r. określonego w art. 9a ust. 8 ustawy – Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym do 3 kwietnia 2015 r.) obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa pochodzenia z kogeneracji, o którym mowa w art. 9l ust. 1, wydanego dla energii elektrycznej wytworzonej w jednostkach kogeneracji znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub uiszczenia opłaty zastępczej, w terminie określonym w ust. 5, obliczonej w sposób określony w ust. 8a. Jednocześnie wezwał przedsiębiorcę do złożenia wyjaśnień i przedstawienia dowodów w sprawie (Zawiadomienie o wszczęciu postępowania, k. 21 akt adm.)

W odpowiedzi na ww. pismo, Przedsiębiorca zajął stanowisko w sprawie. Wskazał, iż w 2015 r. w okresie od września do grudnia dokonywał sprzedaży energii elektrycznej wyłącznie na rzecz trzech odbiorców i w związku z tą sprzedażą zostały uregulowane obowiązki w zakresie świadectw pochodzenia, świadectw pochodzenia z kogeneracji oraz świadectw efektywności energetycznej. Podkreślił, że w zakresie pozostałej energii elektrycznej dokonywał wyłącznie refakturowania kosztów jej zakupu. Przedsiębiorca wniósł o umorzenie postępowania (Pismo spółki z 30 listopada 2020 r., k. 182 akt adm.)

W roku 2019 r. Przedsiębiorca uzyskał przychody netto ze sprzedaży i zrównane z nimi w wysokości (...) zł (Bilans, k. 183v-186 akt adm.)

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym i sądowym, a także zgodne oświadczenia stron (okoliczności bezsporne).

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie powoda podlegało oddaleniu.

W myśl art. 9a ust. 8 ustawy - Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym do 3 kwietnia 2015 r.) odbiorca przemysłowy, przedsiębiorstwo energetyczne, odbiorca końcowy oraz towarowy dom maklerski lub dom maklerski, o których mowa w ust. 1a, są obowiązani uzyskać i przedstawić do umorzenia Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki świadectwo pochodzenia z kogeneracji, o którym mowa w art. 9l ust. 1, wydane dla energii elektrycznej wytworzonej w jednostkach kogeneracji znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub uiszczyć opłatę zastępczą, w terminie określonym w ust. 5, obliczoną w sposób określony w ust. 8a.

Zgodnie z art. 9a ust. 5 pkt 2 ustawy - Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym do dnia 3 kwietnia 2015 r.) opłaty zastępcze, o których mowa w ust. 8 pkt 2, stanowią przychód Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej i uiszcza się je na rachunek bankowy tego funduszu do dnia 30 czerwca każdego roku za poprzedni rok kalendarzowy.

Stosownie do art. 4 ust. 1 pkt 1-3 i ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 14 marca 2014 r. o zmianie ustawy – Prawo energetyczne oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2014 r. poz. 490) dla roku 2015, zakres obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia świadectw pochodzenia z kogeneracji lub uiszczenia opłaty zastępczej w odniesieniu do całkowitej sprzedaży energii elektrycznej odbiorcom końcowym niebędących odbiorcami przemysłowymi, o których mowa w art. 9a ust. 1a pkt 1 ustawy p.e. (w brzmieniu obowiązującym do 3 kwietnia 2015 r.) dla przedsiębiorstwa energetycznego wykonującego działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania energii elektrycznej lub obrotu tą energią i sprzedającego tę energię odbiorcom końcowym wynosił:

- a) 4,9 % dla jednostki kogeneracji, o której mowa w art. 9l ust. 1 pkt 1 p.e. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 24 stycznia 2019 r.),
- b) 1,3 % dla jednostki kogeneracji, o której mowa w art. 9l ust. 1 pkt 1a p.e. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 24 stycznia 2019 r.),
- c) 23,2 % dla jednostki kogeneracji, o której mowa w art. 9l ust. 1 pkt 2 p.e. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 24 stycznia 2019 r.).

Stosownie do treści art. 56 ust. 1 pkt 1a p.e. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2016 r.), karze pieniężnej podlega ten, kto m.in. nie przestrzega obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa pochodzenia z kogeneracji albo nie uiszcza opłaty zastępczej.

Ponadto, zgodnie z art. 186 ust. 2 ustawy o odnawialnych źródłach energii, do wykonania i rozliczenia obowiązku, o którym mowa w art. 9a ust. 1 i 8 p.e. za okres przed dniem wejścia w życie art. 179 pkt 5 ustawy o odnawialnych źródłach energii (tj. przed dniem 4 kwietnia 2015 r.) oraz w zakresie kar pieniężnych za nieprzestrzeganie tego obowiązku w tym okresie stosuje się przepisy dotychczasowe.

Decyzją Prezesa URE z dnia 3 grudnia 2014 r. została udzielona Przedsiębiorcy koncesja na obrót energią elektryczną na okres od 3 grudnia 2014 r. do 3 grudnia 2024 r. W ramach prowadzonej działalności gospodarczej w okresie od 1 stycznia 2015 r. do 3 kwietnia 2015 r. dokonał sprzedaży 683,402 MWh energii elektrycznej odbiorcom końcowym.

Przenosząc powyższe, na grunt niniejszej sprawy, przede wszystkim wskazać należy, że skoro powód w 2015 r. prowadził działalność gospodarczą w zakresie obrotu energią elektryczną i w okresie od 1 stycznia 2015 r. do 3 kwietnia 2015 r. dokonał sprzedaży energii elektrycznej na rzecz odbiorców końcowych, to prawidłowe jest stwierdzenie, iż podlegał on dyspozycji art. 9a ust. 8 p.e. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 3 kwietnia 2015 r.).

W oparciu o materiał dowodowy zgromadzony w toku postępowania, uzasadnione było stanowisko pozwanego względem uznania, że za ww. okres Powód był zobowiązany do:

- uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa pochodzenia z kogeneracji, o którym mowa w art. 9l ust. 1 pkt 1 p.e. (w brzmieniu obowiązującym do 24 stycznia 2019 r.) w ilości 33,487 MWh lub do uiszczenia opłaty zastępczej w wysokości 4 073,02 zł,
- uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa pochodzenia z kogeneracji, o którym mowa w art. 9l ust. 1 pkt 1a p.e. (w brzmieniu obowiązującym do 24 stycznia 2019 r.) w ilości 8,884 MWh lub do uiszczenia opłaty zastępczej w wysokości 561,74 zł,

- uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa pochodzenia z kogeneracji, o którym mowa w art. 91 ust. 1 pkt 2 p.e. (w brzmieniu obowiązującym do 24 stycznia 2019 r.) w ilości 158,549 MWh lub do uiszczenia opłaty zastępczej w wysokości 1 744,04 zł,

Powód nie przedstawił Prezesowi URE do umorzenia ww. świadectw pochodzenia kogeneracji dla jednostki kogeneracji, o której mowa w art. 91 ust. 1 pkt 2 p.e. Z wykazu podmiotów, które dokonały wpłaty na konto Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej wynika, że Przedsiębiorca do 30 czerwca 2016 r. celem realizacji przedmiotowego obowiązku za 2015 r. uiszczył opłatę zastępczą w łącznej wysokości 444,00 zł.

Niewątpliwie zatem, słusznie uznał Prezes URE, że Powód nie zrealizował obowiązku wynikającego z cytowanego wyżej art. 9a ust. 8 P.e. (w brzmieniu obowiązującym do 3 kwietnia 2015 r.), bowiem brakująca ilość energii elektrycznej niezbędnej do realizacji przedmiotowego obowiązku za okres od 1 stycznia 2015 r. do 3 kwietnia 2015 r. w przypadku jednostki kogeneracji wymienionej:

- a) art. 91 ust. 1 pkt 1 ustawy - Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym do dnia 24 stycznia 2019 r.) wynosi 33,487 MWh, co odpowiada opłacie zastępczej w kwocie 4 073,02 zł,
- b) art. 91 ust. 1 pkt 1a ustawy - Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym do dnia 24 stycznia 2019 r.) wynosi 8,884 MWh, co odpowiada opłacie zastępczej w kwocie 562,00 zł,
- c) art. 91 ust 1 pkt 2 ustawy - Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym do dnia 24 stycznia 2019 r.) wynosi 158,549 MWh, co odpowiada opłacie zastępczej w kwocie 1744,04 zł.

Łączna wysokość nieuiszczonej opłaty zastępczej wynosi więc 6 378,80 zł.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutów wskazujących na naruszenie przepisów prawa procesowego, Sąd orzekający w niniejszym składzie podziela utrwalony w judykaturze pogląd o nieskuteczności powoływania się na naruszenie przepisów postępowania administracyjnego w postępowaniu przed SOKiK, poza pewnymi wyjątkami. W szczególności, tego typu zarzuty zasadniczo nie mogą stanowić samoistnej podstawy uchylecia decyzji. Wynika to z faktu, że wniesienie do sądu odwołania od decyzji administracyjnej wszczyna dopiero cywilne, pierwszoinstancyjne postępowanie sądowe, w którym sąd dokonuje własnych ustaleń, rozważając całokształt materiału dowodowego (takie stanowisko wyraził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 29 maja 1991r., sygn. akt III CRN 120/91; postanowieniu z dnia 11 sierpnia 1999r. sygn. akt I CKN 351/99; wyroku z dnia 19 stycznia 2001r. sygn. akt I CKN 1036/98). Podobnie Sąd Apelacyjny w Warszawie w uzasadnieniu wyroku z dnia 20 grudnia 2006r. stwierdził, iż zarzuty dotyczące naruszenia przepisów postępowania administracyjnego nie mogą być podnoszone przed SOKiK, który jako sąd powszechny rozpatruje sprawę od nowa, co skutkuje brakiem możliwości uchylecia decyzji zaskarżonej do tego sądu z uwagi na naruszenie przepisów postępowania administracyjnego (sygn. akt VI ACa 620/06).

W sprawie niniejszej zdaniem Sądu postępowanie administracyjne toczące się przed Prezesem URE nie było dotknięte taką wadą, która uzasadniałaby uchylecie decyzji.

Wyjątki od zasady, że zarzuty procesowe odnoszące się do etapu postępowania administracyjnego nie mogą doprowadzić do uchylecia decyzji w ramach rozpoznania odwołania, które zostały wykreowane przez orzecznictwo Sądu Najwyższego, wskazują, że taka możliwość odnosi się tylko do takich zarzutów, które po pierwsze nie mogą być niejako konwalidowane na etapie postępowania sądowego (jak ma to miejsce np. w odniesieniu do ustaleń faktycznych, środków dowodowych, oceny dowodów, niektórych wad formalnych samej decyzji) ale także waga tych zarzutów musi być na tyle istotna, że uzasadnia ona uchylecie decyzji. Chodzi o takie uchybienia organu, na skutek których przedsiębiorca, którego dotyczy decyzja, nie ma zapewnionych odpowiednich gwarancji proceduralnych, w szczególności mówi się tutaj o uchybieniach tego rodzaju (wadach kwalifikowanych decyzji), które istotnie wpłynęły na merytoryczną treść zaskarżonej decyzji lub też takie sytuacje w których zaskarżona decyzja została wydana bez podstawy prawnej.

Niezależnie jednak od powyższego, Sąd nie dopatrył się wśród nich takich, które naruszałyby np. prawo odwołującego się do obrony, czy innych które wskazywałyby na wydanie decyzji w warunkach nieważności.

Także okoliczność, że decyzją Prezesa URE z 12 lipca 2016 r. na Powoda została już wcześniej nałożona kara administracyjna za nieprzestrzeganie obowiązków wynikających z art. 47 p.e. za okres od 3 grudnia 2014 r. nie stanowi podstawy do uchylecia niniejszej decyzji. Kara wymierzona w decyzji z 2016 r. dotyczyła innego deliktu administracyjnego, którego dopuścił się powód. W decyzji będącej przedmiotem niniejszego postępowania, kara jest wynikiem nie wywiązania się Powoda w okresie od 1 stycznia 2015 r. do 3 kwietnia 2015 r. z określonego w art. 9a ust. 8 P.e. obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa pochodzenia z kogeneracji, o którym mowa w art. 9l ust. 1 ustawy lub uiszczenia opłaty zastępczej w terminie określonym w ust. 5 obliczonej w sposób określony w ust. 8a, zaś kara z decyzji datowanej na 12 lipca 2016 r. została nałożona wobec ujawnienia nieprawidłowości polegających na stosowaniu cen i taryf bez ich zatwierdzenia przez Prezesa URE, a więc niezgodnie z art. 47 p.e. Niewątpliwie więc, obie decyzje dotyczą zupełnie innych obowiązków powoda i nie zachodzi między nimi zbieżność ani co do stanu faktycznego, ani co do podstawy odpowiedzialności.

Należy mieć przy tym na względzie, że status przedsiębiorcy energetycznego wiąże się z szeregiem obowiązków, których niewykonanie skutkuje sankcją administracyjną. Obrót energią elektryczną dokonywany jest na rynku regulowanym, stąd też liczne regulacje obciążające przedsiębiorstwa działające w tym obszarze. Przedsiębiorca, który podejmuje się tej działalności, musi się więc liczyć z licznymi obostrzeniami i ograniczeniami przy prowadzeniu tego typu działalności, a także konsekwencjami ich nieprzestrzegania.

Wobec powyższego, zarzuty sformułowane w punkcie I i II.1. odwołania Powoda nie mogły przynieść oczekiwanego rezultatu w postaci uchylecia zaskarżonej decyzji.

Osią sporu między stronami była kwestia czy sprzedaż energii dokonywana przez powoda na rzecz odbiorców końcowych, była w istocie sprzedażą energii czy też było to jedynie refakturowanie poniesionych na rzecz odbiorów kosztów, które zdaniem powoda nie rodziło obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia świadectw pochodzenia z kogeneracji.

Przybliżając niezdefiniowane przez ustawodawcę pojęcie refaktury, należy wskazać, że jest to „odsprzedaż” usług po tej samej cenie, bez doliczania marży i prowizji. Refakturowaniem jest przede wszystkim fakturowanie odsprzedaży usług. W najwęższym rozumieniu, o refakturowaniu mówimy w przypadkach, gdy dochodzi do zakupu towaru lub usługi na rzecz innego podmiotu a następnie następuje przeniesienie poniesionych kosztów – odsprzedaż – na ostatecznego beneficjenta.

W uzasadnieniu wyroku z 7 marca 2016 r., w sprawie toczącej się pod sygn. akt III SA/Wa 961/15 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie wskazał, iż „przeniesienie ciężaru kosztów na inną osobę nie może być zatem w żaden inny sposób potraktowane niż jako świadczenie usługi w tym samym zakresie. Czynność refakturowania, której zasadniczym celem jest przeniesienie przez refakturującego kosztów danej usługi na rzecz faktycznego jej beneficjenta, polega na wystawieniu przez podatnika na rzecz tego beneficjenta jedynie refaktury dokumentującej wyświadczenie przez podatnika tej samej usługi, którą otrzymał” (legalis nr 1471135).

Sąd orzekający z niniejszym składzie, w pełnej rozciągłości zgadza się z przytoczonym wyżej stanowiskiem, który każe zakwalifikować działalność powoda jako sprzedaż a nie tylko refakturowanie. Skoro bowiem powód – poza opłatami za energię elektryczną – pobierał także opłaty za obsługę techniczną, w tym dwie opłaty zmienne (zależne od ilości zużytej przez odbiorcę energii elektrycznej) tj. opłatę za obsługę techniczną sieci w wysokości 0,347 zł/kWh oraz opłatę za obsługę techniczną sieci – koszt dzierżawy w wysokości 0,138 zł/kWh oraz opłatę stałą (zależną od mocy umownej) za obsługę techniczną sieci w wysokości 8,1 zł/kW, to nie można uznać, że jego działalności ograniczała się jedynie do refakturowania, kosztów zakupu energii.

Warto w tym miejscu przywołać także stanowisko Sądu Apelacyjnego w Warszawie, który wyjaśnił, że jeżeli przedsiębiorstwo samo nie jest odbiorcą końcowym w rozumieniu art. 3 pkt 13a) prawa energetycznego (...) ale odsprzedaje nabytą energię elektryczną odbiorcom końcowym (...) – nawet bez jakiegokolwiek zysku – nie zwalnia to tego przedsiębiorstwa od obowiązku wynikającego z art. 9a ust. 1 cytowanej ustawy.

Należy także podkreślić, że treść umów jakie łączyły powoda z odbiorcami jednoznacznie wskazywała, że strony łączy umowa sprzedaży energii elektrycznej. Z postanowień tych umów, wynika także, że „należność za sprzedaż energii elektrycznej” nie jest równa cenie za tą energię zapłaconej przez Powoda swojemu sprzedawcy, ale jest obliczana na podstawie cen energii elektrycznej i stawek opłat za obsługę techniczną „wynikające z kalkulacji sprzedawcy”, co wskazuje na szacowanie i wycenę tych opłat, a w konsekwencji całej należności za sprzedaż energii, samodzielnie przez powoda (umowy k.71-90).

Z „Tabeli opłat za sprzedaż energii elektrycznej z dnia 1 października 2014 r.,” będącej integralną częścią umów, wynika, że ceny netto obejmują nie tylko energię elektryczną – 0,340 za kWh, ale także obsługi technicznej sieci – 0,347 za kWh i obsługi technicznej sieci- kosztów dzierżawy- 0,138 za kWh i opłatę stałą za obsługę techniczną sieci – 8,1 kW (tabela k.77). Oznacza to, że dodatkowo do faktycznej opłaty za energię doliczane były przez powoda 3 opłaty dodatkowe związane z obsługą techniczną sieci. Skoro zaś wszystkie te opłaty składały się na cenę należności za sprzedaż energii elektrycznej należało uznać, że sprzedaż odbywała się po cenie, w którą wliczane były nie tylko koszty samej energii, ale koszty dodatkowych usług, a tym samym ostateczna cena sprzedaży była wyższa od ceny za samą energię. Ponadto stawka za energię elektryczną w wysokości 0,340 zł/kWh netto nie odpowiadała cenie netto po której powód nabywał energię od Petrobudowy, bowiem ta wynosiła 261,62/MWh (0,262 zł/kWh).

W tych okolicznościach niewątpliwie było, że powód był sprzedawcą energii elektrycznej do odbiorców końcowych i w związku z tym ciążył na nim obowiązek, o jakim mowa w art. 9a ust 8 p.e.

Wbrew przekonaniu Powoda nie można także uznać, że był on zwolniony od wykonania rzeczowego obowiązku z racji tego, że (...) sp. z o.o. był obciążony kosztami nabycia energii elektrycznej uwzględniającymi już koszty realizacji obowiązku umorzeniowego. W świetle przepisów ustawy Prawo energetyczne na podleganie temu obowiązkowi nie ma bowiem wpływu cena nabycia przez przedsiębiorstwo energetyczne odsprzedawanej następnie energii elektrycznej, a także przedsiębiorstwo energetyczne nie może zostać wyłączone od wykonania danego obowiązku przez inny podmiot. Analogiczne stanowisko prezentuje Sąd Apelacyjny w Warszawie (por. wyrok z 28/11/2014 r. sygn. akt VI ACa 24/14 i z 16/09/2009 r. sygn. akt VI ACa 239/09).

Przechodząc do kwestii kary pieniężnej nałożonej na przedsiębiorcę, Sąd stoi na stanowisku, iż została nałożona w odpowiedniej wysokości. Zgodnie z przepisem art. 56 ust. 2a pkt 3 ustawy – p.e. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2016 r.) minimalna wysokość kary pieniężnej, wymierzonej w przypadku nieprzestrzegania obowiązku, o którym mowa w art. 9a ust. 8 tej ustawy (w brzmieniu obowiązującym do dnia 3 kwietnia 2015 r.), nie może być niższa niż kwota obliczona według obowiązującego wzoru, zgodnie z którym kwotę nieuiszczonej opłaty zastępczej należy pomnożyć przez współczynnik 1,3. Prezes URE wziął pod uwagę okoliczność, że przedsiębiorca był już karany za brak realizacji przedmiotowego obowiązku w związku ze sprzedażą energii elektrycznej do odbiorów końcowych w roku 2014 i w związku z tym ustalił wysokość kary pieniężnej na kwotę 9 121,68 zł. Wymierzona w tej wysokości kara mieści się w limicie określonym w art. 56 ust. 3 prawa energetycznego.

Ponadto wysokość kary odzwierciedla stopień szkodliwości czynu którego powód się dopuścił. Powód nie wypełnił obowiązku, który miał zapewnić źródło finansowania wytwarzania energii w wysokosprawnej kogeneracji, dzięki czemu następować ma zmniejszanie negatywnego wpływu energetyki na środowisko.

W ocenie Sądu, wysokość kary gwarantuje osiągnięcie jej prewencyjnych i represyjnych celów. Stanowi realną dolegliwość dla podmiotu, mając zaś na uwadze dalsze działania powoda, zadziałała prewencyjnie dla zapobieżenia powtarzaniu się nagannego zachowania w przyszłości.

Ponadto kara nie stanowi nadmiernego obciążenia dla Powoda i nie przekracza jego możliwości płatniczych, skoro powód uzyskał przychód wielkości 4 mln zł, a także wygenerował zysk.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów oddalił wniesione przez powoda odwołanie na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto, zgodnie z wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c., zasadą odpowiedzialności za wynik procesu przyjmując, że powód - jako przegrywający sprawę – zobowiązany jest do zwrotu pozwanemu kosztów procesu, na które złożyło wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 720 zł, ustalonej na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

SSO Małgorzata Perdion-Kalicka